R5225

The Sowing and Reaping
விதைப்பும் அறுப்பும்

ஆதியாகமம் 42

''மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்.'' – கலாத்தியர் 6:7

யோசேப்பு மற்றும் அவரது சகோதரர்களின் கதை தொடர்கிறது. பொறாமையினால் தூண்டப்பட்டு தங்கள் சகோதரன் யோசேப்பை கொடுமைப்படுத்தினதின் ஞாபகம் எப்படி தீமை செய்தவர்களை நீண்ட வருடங்களுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து துன்புறுத்தியது என்பதை இன்றைய பாடம் விளக்குகிறது. நம்முடைய தலைப்பு வசனம் அர்ப்பணம் செய்த தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரமல்ல, பொதுவாக உலகத்தாருக்கும் பொருந்தக்கூடியதாக இருக்கிறது. யாராவது அறிவுடன் தெரிந்தே எதையாவது விதைத்தால் அதே போன்றே நன்மையையோ அல்லது தீமையையோ அறுவடையில் கொண்டு வரும்.

பஞ்சம் என்பது உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவாக இருந்தது. அது பாலஸ்தீனாவையும், அதே போல எகிப்தையும் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தது. எகிப்திலே உணவு பற்றாக்குறை இல்லை. அங்கே தானியம் இருக்கிறது என்பதும், மிதமான விலைக்கு விற்கப்படுகிறது என்பதும் சேமித்து வைத்த பழைய தானியம் என்பதும் பரவியது. யாக்கோபு எகிப்துக்கு சென்று தானியங்களை வாங்கி வரும்படி தனது குமாரர்களிடம் கூறினார்.

அவர்கள் அந்நியர்களைப் போல யோசேப்பிடம் அனுப்பப்பட்டார்கள். யோசேப்போ அவர்களைக் காண ஆசையாக இருந்தான். அவர்கள் வேவுகாரரா, எகிப்தில் எவ்வளவு தானியம் இருக்கிறது என்பதை அறிந்து ஒரு படையை கொண்டு வந்து அதை திருட வந்திருக்கிறீர்களா என்று ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளரைக் கொண்டு யோசேப்பு பேசினான். அவர்கள் தங்கள் நிலைமையை உண்மையாகச் சொன்னார்கள். யோசேப்பு தனது தந்தையைப் பற்றியும் தனது தம்பி பென்யமீனைக் குறித்தும் விசாரித்தான். கடைசியாக அவர்களில் ஒருவனை காவலில் வைத்து மற்றவர்களுக்கு தானியத்தைக் கொடுத்து ஒரு நிபந்தனையுடன் அனுப்பினான். அந்த நிபந்தனை என்னவென்றால் அவர்கள் சொல்வது உண்மைதான், அவர்கள் வேவுகாரர் அல்ல என்பதை நிரூபிக்க, கடைசி இளைய சகோதரனை அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும். இதற்கிடையில் சிமியோன் பணயக் கைதியாக காவலில் வைக்கப்பட்டான்.

சகோதரர்களின் குற்றமுள்ள மனது கடந்த கால தங்களது குற்றங்களையும் இந்த பல்வேறு அனுபவங்களையும் தொடர்புபடுத்த ஆரம்பித்தது. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டதாவது: "நம்முடைய சகோதரனுக்கு நாம் செய்த துரோகம் நம்மேல் சுமந்தது. அவன் நம்மை கெஞ்சி வேண்டிக்கொண்ட போது அவனுடைய மன வியாகுலத்தை நாம் கண்டும், அவனுக்கு செவி கொடாமற்போனோமே; ஆகையால் இந்த ஆபத்து நமக்கு நேரிட்டது." யோசேப்பு அவர்களை புரிந்து கொண்டான் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை. யோசேப்பு அவர்களை விட்டு அப்புறம் போய் அழுதான். அவனது இருதயம் கடினமாக இருக்கவில்லை. எதிர்காலத்தில் அவர்களுக்கு பிரயோஜனமாக இருக்கும்படியான ஒரு பாடத்தை மட்டுமே அவர்களுக்கு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மேசியாவின் ராஜ்யம் எல்லா இடங்களிலும் ஆசீர்வாதங்களை பொழிய ஆரம்பிக்கும் பொழுது, நிஜமான யோசேப்பாகிய மேசியா ஆபத்தின் நாளில் இதே போல கடுமையாக பேசி, விளைவு எதுவாக இருந்தாலும் அவர்களை சோர்வும் வருத்தமும் அடையச் செய்வார் என்று வேத வாக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் கர்த்தரின் இருதயம், யாருக்காக அவர் முன்னரே மரித்தாரோ, யாருக்காக தம்முடைய ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பாரோ, அந்த ஏகமாய் தவித்து வேதனைப்படுகிற சிருஷ்டிகளிடம் எப்பொழுதும் அன்பும் தயவும் உடையதாக இருக்கும். மேசியாவின் ராஜ்யத்தின் ஆரம்பத்தில் வரும் ஆபத்தின நாள், கர்த்தர் வழங்கவிருக்கிற ஆசீர்வாதங்களுக்காக மனுக்குலத்தின் இருதயங்களை தயார்படுத்துகிறதற்காகவே என்பது தெளிவாகும்.

பல அடிகளும் சில அடிகளும்

யாக்கோபின் பத்து குமாரர்களும் தானியத்துடன் வந்தபோது, தங்கள் அனுபவங்கள் நிறைந்து முழு கதையையும் தங்களது தகப்பனாரிடம் கூறினார்கள். சிமியோன் ஏன் தங்களுடன் வரவில்லை என்பதையும் அவன் ஒரு பணயக் கைதியாக வைக்கப்பட்டிருப்பதையும் விவரித்தார்கள். இன்னும் தானியத்திற்கு பணம் எடுத்துக் கொள்ளப்படாததைக் குறித்து குழப்பமடைந்தார்கள். தானியத்திற்காக அவர்கள் கொடுத்த பணம் அவர்களது ஒவ்வொரு சாக்குகளிலும் திரும்ப வைக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லாம் விசித்திரமாக அவர்களுக்கு காணப்பட்டது. அவர்களது மனம் சில வருடங்களுக்கு முன் தங்களது சகோதரன் யோசேப்புக்கு செய்த துரோகத்தை தொடர்ந்து சுட்டிக்காட்டியது. அந்த இடைப்பட்ட காலங்களில் அவர்கள் துன்பங்களையும் பயங்கரமான அனுமானங்களையும் அறுவடை செய்திருந்தார்கள். தங்கள் சகோதரன் மேல் அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்ததுக்கு சரியாக தங்கள் மேல் தேவன் கொண்டு வந்திருந்ததை அனுபவித்தார்கள்.

இந்த கொள்கை பொதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தால், ஒவ்வொரு மீறுதலுக்கும் தகுந்த கூலி கிடைக்கும் என்கிற தேவனுடைய வசனத்தின் உண்மைத் தன்மையை அனைவரும் உணர்ந்திருந்தால் அகில உலகத்திற்கும் எவ்வளவு நன்மையானதாக இருந்திருக்கும்! இப்படிப்பட்ட நீதியை சரியானபடி மதித்தலை, நீதியான பிரதிபலனை எதிர்பார்த்தலை இப்பொழுது எங்கும் பரவியிருக்கிற மூடு பனியில் நாம் இழந்துவிட்டோம். தப்பறையான போதகம் ஒவ்வொரு பாவத்திற்கும் நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத ஒரே ஒரு தண்டனையாகிய நித்திய ஆக்கினையை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. அந்த போதனையை உண்மையாக நம்புகிறவர்கள் முதல் இடத்தில் எவ்வளவு குறைவானவர்களாக இருந்தாலும் அதனால் உண்மையிலேயே வசீகரிக்கப்படுகிறார்கள்! அதன் அரக்கத்தனம் அதை நம்ப முடியாமல் செய்து, தேவன் முன்னறிவித்திருக்கிற உண்மையான தண்டனையை சரியானபடி காணமுடியாமல் சிந்தையை திருப்புகிறது.

இந்த முதல் முரண்பாடோடு கூட அதன் தீய பலன், அதோடு இணைகின்ற மற்றொன்றையும் நாங்கள் சேர்க்கிறோம். நமது கத்தோலிக்க நண்பர்கள் கூறுவது என்னவென்றால், அவர்களது சபையில் சேர்ந்தால் நித்திய ஆக்கினையிலிருந்து விடுபட்டு குறைவான ஆக்கினையையே பெறுவார்கள் என்பதாகும். புரட்டஸ்டண்ட் சபையாரைக் காட்டிலும் அந்த கொள்கை மிகவும் வாதபொருத்தமுடையதாக இருக்கிறது. ஆகையால் இவை இரண்டில் அதுவே குறைவாக தீமை உடையதாக இருப்பதாக

அநேகர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். பிறகு புரட்டஸ்டன்ட் கொள்கைக்கு வருவோம். ஒரு மனிதனோ அல்லது ஸ்திரீயோ மரிக்கும் தறுவாயில், ‘‘தேவனே என்னை மன்னியும்’’ என்று கூறினால், பாவங்களினால் வரும் அனைத்து தண்டைகளிலிருந்தும் தப்பித்து, உடனே சொர்க்கத்திற்கு செல்வார்கள். இந்த கொள்கைகள் எல்லாம் தீங்கிழைக்கக் கூடியதும் முரண்பாடானதுமாகும் என்று நாங்கள் கூறுகிறோம். வேதாகம கொள்கை போதிக்கப்பட்டால், விசுவாசிக்கப்பட்டால் மிகவும் பயனுள்ளதாக காணப்படும் என்று நாங்கள் நிச்சயப்படுத்துகிறோம்.

அந்த வேதாகம கொள்கை நமது தலைப்பு வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ‘‘மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்.’’ ஒருவன் கொடுமையை, வஞ்சகமான வார்த்தைகளை, அநீதியை, சுயநலத்தை, தீயவைகளை பேசுதல், அவதூறு ஆகியவைகளை விதைக்க விரும்பினால், நிச்சயமாக அவன் ஒரு அறுவடை காலத்தைப் பெறுவான். அவனது விருப்பத்திற்கு இசைவான பரிசுகளை சேகரிப்பான்.

தெய்வீக ஏற்பாடுகளை முன்னேற்ற மனுக்குலத்தினால் இயலாது. ஆகையால் சகல கிறிஸ்தவ ஜனங்களும் புதிதாக தேவனுடைய நீதியையும், அன்பையும், கூற ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதாவது பாவத்திற்கு தேவனுடைய நீதியான தண்டனை மரணம் என்பதையும், ஆனால் அந்த தண்டனையிலிருந்து விடுதலை அடைய கிறிஸ்துவின் மேசியாவின் ஆயிர வருட அராசட்சியில் கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவன் ஏற்பாடுகளை செய்திருக்கிறார் என்பதையும் கூற வேண்டும். அதன்பிறகு நமது ஆதி தகப்பன் ஆதாமின் பாவத்தினால் நாம் இழந்த சகலத்தையும், தேவனுடைய சாயலையும் ரூபத்தையும் திரும்பப் பெறவும், தேவனுடன் ஒப்புரவாகக் கூடிய ஒரு முழு சந்தர்ப்பத்தையும் ஆதாமின் இனத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் பெறுவார்கள் என்பதையும் நாம் கூற வேண்டும்.

ஆனால் இதற்கிடையில் ஒவ்வொருவரும் தங்களது வார்த்தை, கிரியை மற்றும் சிந்தனையில் ஒரு பொறுப்பை பெற்றிருக்கிறார்கள். எந்த அளவுக்கு ஒருவர் வெளிச்சம், அறிவு மற்றும் பொன்னான கற்பனைக்கு விரோதமாக பாவம் செய்கிறாரோ, அதே அளவுக்கு தனது குணலட்சனத்தை பங்கப்படுத்துகிறார். இப்படியாக தேவனுடைய சாயலுக்கும் ரூபத்திற்கும் திரும்பக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தையும், மிகவும் கடினமாக்குகிறார். யாருடைய மனசாட்சி மிகவும் பங்கப்படுகிறதோ அவர் தனது மார்க்கத்தை திரும்பப்பெறும்படியான வழியை கண்டுபிடிப்பதில் மிகவும் கஷ்டத்தையும் இடுக்கணையும் அடைவார்.

இந்த தெய்வீக ஒழுங்கின்படி புறஜாதி ஜனங்கள், கிறிஸ்தவ தேசங்களில் உள்ள ஜனங்களைக் காட்டிலும் பெரும்பாதையான பரிசுத்த வழியில் போக மிகவும் தயாராக இருப்பார்கள். கிறிஸ்தவ தேசத்தின் ஜனங்கள் அதிக வெளிச்சத்தையும், அதிக சலுகையையும் அதிக சந்தர்ப்பங்களையும் பெற்று, மாபெரும் அறிவுக்கு எதிராக பாவம் செய்து, தங்கள் மனசாட்சியை மிகவும் ஆழமாக வறண்டு போகப் பண்ணுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் குறித்து இயேசு கூறியதாவது: ‘‘கெஹென்னாவின் தண்டனைக்கு (இரண்டாம் மரணத்திற்கு) எப்படி தப்பித்துக் கொள்வீர்கள்!’’

யாக்கோபின் நரை மயிர் ஷியோலுக்கு

அடுத்த முறை தானியம் வாங்க செல்லும் போது பென்யமீனும் தேவைப்படுகிறான் என்பதை எளிமையான வயதான யாக்கோபு கேட்ட போது, அவர் மறுப்புக்கூறி, அது நடக்காது என்று அறிவித்தார். யோசேப்பு போய்விட்டான், அவரது கடைசி இளைய மகன் பென்யமீனை இப்பொழுது இழந்தால், அந்த துக்கம் அவரது நரைமயிரை சஞ்சலத்தோடே ஷியோலுக்குள், மரண நிலைமையாகிய கல்லறைக்குள் சீக்கிரத்தில் இறங்கப்பண்ணும்.

நமது ஆங்கில வேதாகமத்தில் இந்த ஷியோல் என்ற வார்த்தை நரகம், குழி மற்றும் பாதாளம் என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. பழங்காலத்தில் இந்த மூன்று வார்த்தைகளும் ஒரே அர்த்தமுடையவைகளாக இருந்தன. உதாரணத்திற்கு பல வாளிகள் (தானியத்தை அளக்கும் அளவை) உருளைக்கிழங்கை பூமியில் புதைப்பதற்கு நரகத்தில் போடுவது என்று கூறுவார்கள். ஆனால் இதை மனிதனுக்கு சொல்லும் பொழுது சில சமயங்களில் கல்லறை என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டது. மொத்தத்தில் இந்த ஷியோல் என்ற வார்த்தை 66 தடவை வருகிறது. அதில் பாதிக்குமேல் குழி அல்லது கல்லறை (பாதாளம்) என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

திருத்திய மொழிபெயர்ப்பை செய்யும் போது அறிஞர்கள் ஷியோல் என்ற வார்த்தையை நரகம் என்று மொழி பெயர்க்க மறுத்தார்கள். ஏனெனில் இந்த இடைப்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் அந்த வார்த்தை அதன் மூலப் பொருளை இழந்து அக்கினியும் ஆக்கினையும் உள்ள இடத்தை குறிப்பிடும்படி ஆகிவிட்டது. எபிரேயு பாஷையில் இந்த ஷியோல் என்ற வார்த்தை அப்படிப்பட்ட பொருளை உடையதாக இராததால் அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்க மறுத்து விட்டார்கள். இந்த உண்மைகளை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். பிறகு அதை எப்படி மொழி பெயர்ப்பது என்று சச்சரவு வந்தது. சிலர் ஷியோல் என்ற வார்த்தையை பாதாளம் அல்லது கல்லறை என்று ஒரே மாதிரி மொழிபெயர்க்க மறுத்து விட்டார்கள். ஏனெனில் அது சில கிறிஸ்தவ ஜனங்களுக்கு மிகவும் தீவிர மாற்றம் உடையதாக தோன்றும்.

முடிவாக, இந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வு காண ஷியோல் (Sheol) என்ற எபிரேயு வார்த்தையையும் அதற்கு ஒத்த கிரேக்க வார்த்தையாகிய ஆதேஸ் (Hades) என்ற வார்த்தையையும் எங்கெல்லாம் நரகம் என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளதோ அங்கெல்லாம் மொழி பெயர்க்காமல் விட்டுவிடுவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. யாராவது அவைகளின் உண்மைப் பொருளை கண்டுபிடித்தால் அது சரியாக இருக்கும். அதை கண்டுபிடிக்காமல் இருந்தால் அவர்கள் அறியாமையில் இருப்பார்கள். ஷியோல், ஆதேஸ் என்ற வார்த்தைகள் ஆக்கினையின் இடத்தைக் குறிப்பதாக இன்னும் நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். நமது பேப்டிஸ்ட் சபை நண்பர்கள் இப்படிப்பட்ட இக்கட்டான நிலைமைக்கு வந்து, ஷியோல் மற்றும் ஆதேஸ் என்ற வார்த்தைகளை ‘‘கீழ் உலகம்’’ (Under world) என்று மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். கல்லறை, பாதாளம், மரித்த நிலைமை என்று குறிப்பிடப்பட்டால், அதில் யாரும் நிச்சயமாக குற்றம் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

யாக்கோபு தனது நரைமயிர் கீழே ஷியோலுக்கு போகும் என்று சொன்னபோது அவரது குமாரர்கள் அவர் நித்திய ஆக்கினைக்கு போவதாக சொன்னார் என்று புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவர் என்ன சொன்னார் என்பது தெளிவாக இருக்கிறது. அவர் சொன்னதின் அர்த்தமாவது: ‘‘எனது பிள்ளைகளே, நான் நரைத்து வயதானவனாக இருக்கிறேன். இந்த கடைசி மகனை இழந்தால் நான் மரித்துப் போவேன். என் நரைமயிர் சஞ்சலத்தோடே பாதாளத்தில் (ஷியோல்) கல்லறையில் இறங்கும்.’’ யாக்கோபின் நரைமயிர் எங்கே சென்றது என்று யாரும் கேள்வி கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. யாக்கோபின் நரைமயிர் கடைசியாக ஷியோலுக்குள் சென்றது. ஆனால் துக்கத்தினால் அல்ல, யாக்கோபின் வயதான காலத்தில் தனது பிள்ளைகளுடனான ஐக்கியத்தினாலும், யோசேப்பு எகிப்து தேசத்தின் ஆளுகைக்கு மிகவும் உயர்த்தப்பட்டதினாலும் மிகவும் சந்தோஷப்படுத்தப்பட்டார்.

நமது தலைப்பு வசனத்தின் பாடம்

நாம் பார்த்திருக்கிறது போல, பரிசுத்த பவுல், மனிதன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான் என்று பொதுவாக கூறினாலும், சபையின் அனுபவத்தை குறிப்பாக குறிப்பிடவே இந்த வார்த்தைகளை பயன்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகிறது. சந்தர்ப்பம் ஒரு பிரயோகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கிறிஸ்துவின் மரணத்துடனான அர்ப்பணிப்பு போதுமானதல்ல என்று உறுதிப்படுத்தி, இந்த வார்த்தைகள் அர்ப்பணம் பண்ணின தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு பொருந்துகிறது. மாறாக, தேவனை கேலிப்பண்ணவோ, வஞ்சிக்கவோ, அற்பமாக எண்ணப்படவோ முடியாது. தேவன் நம்முடன் ஒரு உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்திருந்தால், நமது உடன்படிக்கையைத் தவிர வேறு எதுவும் நிற்காது.

பிறகு அப்போஸ்தலர், கர்த்தருடனான கிறிஸ்தவர்களின் உடன்படிக்கையின் சாராம்சத்தை ஒப்பிக்கிறார். அவர்களது உடன்படிக்கை சகல பூமிக்குரிய ஆசைகள், நோக்கங்கள், நம்பிக்கைகளை பலி கொடுத்து அதன் மூலம் அவர்கள் தேவனுக்கு பிரியமாகவும் ஏற்புடையவர்களாகவும் ஆகி, கிறிஸ்துவுக்குள் புது சிருஷ்டியாக, ஆவியின் ஜீவியாக கிறிஸ்துவின் உடன்சுதந்தரராகி, திரைக்கு அப்பாலுள்ள அழிவில்லாதவைகளை அடைவதாகும். அவர் கூறுவதாவது: ‘‘மாம்சத்திற்காக விதைப்பவன் மாம்சத்தில் அழிவை அறுப்பான்.’’ இதன் மூலம் அவர் கூறுகிறதாவது: ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவனுடன் இந்த உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்து, மாம்சீக சித்தத்துக்கு மரிக்கவும் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு பிழைக்கவும் தீர்மானித்த பிறகு, மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால்–அதன் விருப்பத்தின்படி, அதன் தூண்டுகோலின்படி அதன் வழிநடத்துதலின்படி, அதன் ஆவலின்படி நடந்தால் அவனது வழியின் முடிவு மரணம், இரண்டாம் மரணமாகும். இது எருசலேம் நகரத்திற்கு வெளியே கழிவுப் பொருட்களை அழித்த கெஹென்னா அக்கினியினால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டது.

மறுபுறம், யாராவது ஆவிக்காக விதைத்து, புது சிருஷ்டிக்கேற்ப வாழ்ந்தால், தனது அர்ப்பணத்தின் உடன்படிக்கைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்தால் – சரியான வழியில் ஆரம்பத்தை மட்டும் செய்யாமல்–இது காரியத்தை அவனுக்கு சாதகமாக தீர்மானிக்கும். சில உயர்ந்த மனிதர்கள், முன் வாழ்ந்தவர்கள் மிகவும் அபாயகரமான காரியங்களை மாம்சத்தின் தூண்டுதல்களால் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பாவத்திற்குள் இடறி விழுதல் மாம்சத்தின்படி ஜீவிப்பது அல்ல. அது அப்படி ஜீவிக்க ஆரம்பிப்பது மட்டுமே. ஆத்துமாவானது சரியானபடி தனது பாவத்தினால், பலவீனத்தினால் அப்பியாசப்படுத்தப்பட்டால், அது தானே மீண்டு, பரலோக கிருபையின் சிங்காசனத்திற்கு திரும்பி வந்து, இயேசுவின் நாமத்தில் இன்னும் தேவையான நேரத்தில் தயவை பெற்று, கிருபையை காண முடியும். ஆனால் இந்த சந்தர்ப்பங்களும் சலுகைகளும் பயன்படுத்தப்படவில்லை யென்றால், மாம்சத்தின்படி ஜீவிப்பது தூண்டப்பட்டால் அதன் பலன் மரணமாகும்.

ஆகையால் மறுபுறம், நீதியான சுயபலியின் ஜீவியத்தை ஜீவிக்க ஆரம்பித்தால் மட்டும் போதாது. ஒரு தவறினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு, வருத்தத்தின் கண்ணீரை சொரிந்த பிறகு, ஒரு நீதியான மார்க்கத்திற்கு திரும்ப அவனை குணமடைய செய்வது போதாது. ஆனால் நாம் ஆவியின்படி ஜீவித்தால், ஆவியின் மூலம் சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தால், தேவன் சகல விசுவாசிகளுக்கும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியுள்ள நித்திய ஜீவனை ஆவியின் தளத்தில் பெறுவார்கள். ஆனால் இந்த ஆவியின்படி நடத்தல் என்பது ஒரு பெரிய உடன்படிக்கை, ஒரு தவற்றினால் நாம் மேற்கொள்ளபடாதபடியும், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தின் இந்த மகிமையான காரியங்கள் நம்மை விட்டு நழுவாதபடிக்கும் செல்வத்தின் வஞ்சகத்தினாலும், இந்த வாழ்க்கையின் அக்கறையினால் நாம் சுமத்தப்படாதபடிக்கும், வழியினால் மயக்கமடையாதபடிக்கும் நமது விசுவாசம் பலவீனப்படாதபடிக்கும் தொடர்ச்சியான விழிப்பும் ஜெபமும் தேவைப்படுகிறது.

இந்த சிந்தனை நமது மனதிற்கு முன்னே நிச்சயமாக இருப்பது அவசியம். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனின் ஜீவியத்திலும் ஒவ்வொரு கிரியையும், வார்த்தையும், எண்ணமும் அதன் முடிவான பலனை பெற்றிருக்கிறது. எனினும் ஒரு வார்த்தையோ, ஒரு கிரியையோ, ஒரு எண்ணமோ நன்மைக்கோ அல்லது தீமைக்கோ தீர்மானிக்கும் சக்தியை பெற்றிருக்காது. அதிகமாக உண்மையுள்ளவர்களாக அதிகமான விசுவாசமுள்ளவர்களாக இருந்தால், தவறுகள் குறைவாக செய்வோம்; மிகவும் அதிகமாக இரட்சகரைப் போன்று இருப்போம்; அப்போஸ்தலர், ‘‘மகிமையில் நட்சத்திரத்துக்கு நட்சத்திரம் விசேஷித்திருக்கிறது. மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் அப்படியே இருக்கும்’’ என்று கூறுவது போல, பிரகாசமே நமது பரிசாக இருக்கும்.

பிறகு, உலகத்தாரயிருப்பவர்கள் மேசியாவின் ராஜ்யத்தின் கீழ் ஜீவனா, மரணமா என்கிற சோதனையில் அவர்களது ஒவ்வொரு நல்ல கிரியையும் ஒவ்வொரு கெட்ட கிரியையும் செல்வாக்கையும் முக்கியத்துவத்தையும் பெறும் என்பதை அறிவார்கள். கிறிஸ்துவோடு மரித்தவர்களாகவும், அவரோடு எழுந்தவர்களாகவும் ஆவதற்கு உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்த ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும், அவரோடு கூட ஆளுகை செய்ய, அவரோடு கூட பாடுபட வேண்டும் என்பதையும், ஒவ்வொரு வார்த்தையும், ஒவ்வொரு சிந்தையும், ஒவ்வொரு செயலும் மாபெரும் பலன்களை கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் அறிய வேண்டும். அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல, அப்படிப்பட்ட சகலரும் தேவனுக்கு பிரியமானவைகளை அறியவும் செய்யவும் உயர்ந்த பரிசை அடையவும் நாடி, ஜாக்கிரதையாகவும், ஞானமாகவும் வாழ்க்கையில் நடக்க வேண்டும்.